

Đi về phía Mặt Trời

Những ánh nắng đang tắt dần trong một chiều chớm thu Hà Nội. Khi những cơn gió lạnh về con chợt thấy nhớ về đôi bàn tay của mẹ. Mẹ có đôi bàn tay không đẹp, đôi bàn tay nhăn nheo, thô ráp ấy vẫn thường sưng lên và có khi còn chảy máu khi trời trở lạnh. Có lần con bảo mẹ nhiều quần áo thế thì giặt tới bao giờ mới xong, sao mẹ không lấy chân mà giẫm giẫm hay dùng găng tay để giặt? Mẹ không nói gì cả, nhưng cho tới khi lớn hơn con mới hiểu rằng cái cảm giác hạnh phúc khi được quan tâm chăm sóc cho những người thân yêu bằng chính đôi bàn tay của mình. Niềm hạnh phúc lớn lao nhất của một người mẹ, một người vợ...

Những ánh nắng đang tắt dần trong một chiều chớm thu Hà Nội. Khi những cơn gió lạnh về con chợt thấy nhớ về đôi bàn tay của mẹ. Mẹ có đôi bàn tay không đẹp, đôi bàn tay nhăn nheo, thô ráp ấy vẫn thường sưng lên và có khi còn chảy máu khi trời trở lạnh. Có lần con bảo mẹ nhiều quần áo thế thì giặt tới bao giờ mới xong, sao mẹ không lấy chân mà giẫm giẫm hay dùng gang tay để giặt? Mẹ không nói gì cả, nhưng cho tới khi lớn hơn con mới hiểu rằng cái cảm giác hạnh phúc khi được quan tâm chăm sóc cho những người thân yêu bằng chính đôi bàn tay của mình. Niềm hạnh phúc lớn lao nhất của một người mẹ, một người vợ...

Con vẫn còn nhớ về những tháng ngày xưa cũ, khi nhà mình còn nghèo khó mẹ vẫn thường nấu cháo cho chúng con ăn khi đói. Ngọt ngào cho tới miếng cuối cùng mà vẫn còn muốn ăn nữa vì mẹ luôn để cho chị em con những miếng ngon nhất trong nồi. Hôm nào may mắn có thêm cả xương heo, mẹ cũng dành cho chúng con ăn trước rồi sau đó một mình ngồi ăn lại những miếng xương mà các con ăn dở. Đó là những bữa ăn ngon nhất trong cuộc đời còn dù thật sự là vẫn còn đói mẹ ạ! Bố con thường hay nói mỗi khi nhớ về thời khó khăn "Miếng thịt thì để cho chồng, miếng xương mẹ gặm, miếng lòng phần con".

Rồi những ngày mưa bão tới. Không rõ mẹ làm những gì nhưng dù trời mưa lớn thế nào đi nữa thì chúng con vẫn ngủ ngon lành cả đêm. Sáng dậy mẹ vẫn ngồi đó, cơn mưa vẫn rơi nhưng chỗ chúng con nằm thì không bị ướt một chút nào cả. Dù đi qua bao tháng năm đời mình con vẫn nhớ về những kí ức đó, nhớ về đôi mắt của mẹ không ngủ cả đêm để những đứa con nhỏ không bị ướt. Đôi mắt đó dù mệt mỏi nhưng vẫn ánh lên niềm vui, niềm hạnh phúc vô bờ bến.

Đêm chong đèn ngồi nhớ lại

Từng câu chuyện ngày xưa.

Mẹ về đứng dưới mưa

Che đàn con nằm ngủ

Canh từng bước chân thềm.

Mẹ ngồi dưới cơn mưa...

Khi còn nhỏ có những lúc con ghét mẹ, giận cả mẹ nữa. Con thường hay trốn học đi chơi, rồi đánh nhau cùng với bạn bè cùng tuổi. Có hôm còn bị bọn nó bắt phải lội xuống ruộng nữa. Mẹ nhìn thấy và quát mắng tất cả bọn nó rồi lôi con về đánh một trận tơi tả rồi ngồi khóc một mình. Cho tới tận khi con lớn mẹ vẫn thường hay nhớ về lần đó rồi bảo đừng đánh nhau với ai cả. Con có đánh được ai đâu, mẹ sợ lắm. Con ham mê điện tử- những trò chơi vô bổ, mẹ biết cả nhưng có lúc mẹ vẫn để cho con chơi. Nhưng rồi khi con bỏ học, khi con bị điểm kém hay học tồi đi mẹ sẵn sàng đánh con không thương tiếc. Có hôm cả chị đánh, bố đánh thì mẹ lại là người can thiệp xin tha cho con. Mẹ vẫn chiều đứa con hư đốn của mình như thế mà con vẫn giận mẹ được cơ chứ. Con thật ngốc mẹ nhỉ. Con mãi là đứa con ngốc nghếch trong lòng mẹ phải không ạ!

... Mẹ lội qua con suối,
Dưới mưa bom không ngại
Mẹ nhẹ nhàng đưa lối,
Tiễn con qua núi đồi.
Mẹ chìm trong đêm tối,
Gió mưa tóc che lối con đi ...

Khi con học đại học, mẹ chỉ đến thăm đúng một lần duy nhất khi con mới nhập học. Mỗi lần về nhà trước khi đi ra trường mẹ cứ dúm cho con mì tôm, đường, một ít tiền lẻ, có khi là cả mấy quả chanh để uống ước... Lần nào cũng thế con cũng nói là mẹ có tiền thì cho con chứ mang mấy cái này lên xe cứ lĩnh kính nặng lắm, con không mang đâu. Mẹ cứ dúm dúm vào trong ba lô rồi bảo: "Thôi đỡ được chút nào thì đỡ chứ đi học thì làm gì có tiền mà mua". Con kiên quyết không mang theo vì sợ lĩnh kính. Mẹ thoáng buồn và quay đi chỗ khác, lúc con lên xe đi mẹ đứng từ trong nhà nhìn theo ánh mắt buồn man mác. Có hôm con đi được một lúc rồi đưa bạn nhắn tin ra bảo "Anh vừa đi mà mẹ đã ngồi khóc một mình rồi kìa, em đi qua nhà chơi thấy bác đang khóc, hỏi anh đâu rồi mẹ anh bảo nó vừa mới đi đấy". Sự yêu thương của mẹ dành cho con luôn ở trong sự trầm lặng và những giọt nước mắt cô đơn.

... Đêm chong đèn ngồi nhớ lại
Từng câu chuyện ngày xưa.
Mẹ về đứng dưới mưa,
Che từng căn nhà nhỏ
Xóa sạch vết con về
Mẹ ngồi dưới cơn mưa ...

Khi con trưởng thành, biết yêu thương người khác. Mỗi khi buồn, mỗi khi con đau khổ hay tổn thương thì con lại nhớ về tình yêu thương mà mẹ dành cho con. Khi biết yêu thương, khi dành tình cảm cho người khác cũng đồng nghĩa với việc cho phép họ làm tổn thương bản thân mình. Mẹ là người phụ nữ duy nhất trên đời này chưa từng làm con đau khổ hay tổn thương dù là nhỏ nhất. Sẽ không có một ai khi con ốm sẵn sàng ở bên chăm sóc cho con từng bữa ăn, từng giấc ngủ hay cả việc vệ sinh cá nhân. Những người phụ nữ sẽ chỉ bên con khi con khỏe mạnh, khi con là người thành công, khi con có thể quan tâm chăm sóc cho họ. Liệu rằng có một ai ngoài mẹ sẽ ở bên con trong những lúc con gục ngã, trong những lúc con thất bại hay đau ốm. Chỉ có mẹ, chỉ có mẹ mới yêu thương con như vậy thôi!

... Mẹ là gió uớt quanh,
Trên đời con trầm lặng
Trong câu hát thanh bình.
Mẹ làm gió mong manh.
Mẹ là nước chứa chan,
Trôi giùm con phiền muộn
Cho đời mãi trong lành
Mẹ chìm dưới gian nan.

Những lời trong bài hát này khi còn nhỏ cũng có lúc con nghe thấy, nhưng con chẳng hiểu

được gì từ đó cả. Mãi cho tới khi trải qua biết bao thăng trầm trong cuộc sống, khi thời gian mẹ còn sống trên đời có lẽ chỉ còn đo bằng từng ngày từng giờ thì con mới hiểu được hết lòng mẹ. Mẹ là điều tuyệt vời nhất mà thượng đế ban tặng cho cuộc đời con, để cho con được sống một cuộc sống tốt nhất mẹ đã phải hi sinh sức khỏe, hi sinh cả tuổi thanh xuân và cả những ước mơ của mình. Mẹ đã không thể trở thành một người phụ nữ xinh đẹp, không thể trở thành một người phụ nữ thành đạt trong cuộc sống này. Thay vào đó mẹ đã chấp nhận làm một người vợ, một người mẹ và lấy việc chăm lo cho con gái làm ước mơ và động lực sống của mình. Mẹ đã đánh đổi đôi bàn tay thon thả trắng nõn thời con gái của mình để lấy một đôi bàn tay nhăn nheo, thô ráp hay dính đầy dầu mỡ, vết bẩn. Có lẽ rằng giữa hạnh phúc của mình và tương lai của những đứa con, mẹ đã không ngần ngại mà lựa chọn điều mà mẹ yêu thương nhất.

Mẹ ơi! Con sẽ vẫn bước tiếp về phía trước trong cuộc đời này. Dù cuộc sống này có đối với con tệ bạc thế nào đi chăng nữa con vẫn sẽ không vì thế mà thay đổi bản chất vốn có của mình. Con luôn tin rằng dù cuộc đời mình có đang u ám, dù thế giới của con đang tràn ngập sự cô đơn, sự lẻ loi trong bóng tối đi chăng nữa, thì chỉ cần con cố gắng, nỗ lực bước về phía mặt trời con sẽ không sợ bóng tối nữa. Khi bước về phía mặt trời con sẽ bỏ lại những điều đau khổ, tha thứ cho những người đã làm con buồn và cả một chút lãng quên là để dành cho chính bản thân của con. Con sẽ bước về phía mẹ, ánh mặt trời đã luôn bên con trong suốt cả cuộc đời này. Mẹ ơi! Con cảm ơn mẹ, cảm ơn mẹ về tất cả mẹ ạ!

Bài hát: Huyền thoại mẹ của cố nhạc sĩ Trịnh Công Sơn

Nguyễn Ích Hoàn

Thông tin liên quan

[Những cánh thư không gửi](#)

[Bố mẹ nuôi](#)